

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 70/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N. B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er/149/2003-16 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE/108/2009 z 23. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er/149/2003-16 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE/108/2009 z 23. septembra 2009.

2. Sťažovateľka uviedla, že na základe platobného výmeru č. 106/2002 z 11. februára 2002 vydaného správcom konkurznej podstaty úpadcu P. v konkurze (ďalej len „oprávnený“) bolo proti povinnému P. M. (ďalej len „povinný“) vedené exekučné konanie, predmetom ktorého bola suma 413,70 € s príslušenstvom. Sťažovateľka ďalej uviedla, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 jej bola oprávneným – postupcom postúpená predmetná pohľadávka. Okresný súd uznesením č. k. 23 Er/149/2003-16 z 1. júla 2009 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto následne zastavil. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 5 CoE/108/2009 z 23. septembra 2009 potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

3. *Podľa názoru sťažovateľky „... KS TN... rozhodoval vo veci na základe skutočnosti, v ktorej mu zákon nezveroval preskúmvaciu právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán, v dôsledku čoho došlo porušeniu zákona a základných práv a slobôd Sťažovateľa... V prípade Sťažovateľa vydali OS TN a následne KS TN rozhodnutie o zastavení exekučného konania, ktoré... boli ako exekučné súdy oprávnené vydať, avšak podkladom pre Uznesenie... bolo posudzovanie skutočnosti, ktorá v rámci riadnych opravných prostriedkov patrila do oblasti verejnej správy, resp. ... do preskúmvacej*

pôsobnosti krajských súdov... OS TN... a následne KS TN prijatím Uznesenia... rozhodovali nad rámec kompetencií, ktoré im zveruje právny poriadok a Ústava..., čím došlo k porušeniu základného práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, práva na spravodlivý súdny proces, ako aj jeho vlastníckeho práva... OS TN... a KS TN ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení ex offo a navyše po uplynutí... prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmať Rozhodnutie správneho orgánu - Platobného výmeru... Sťažovateľ za to, že nemohlo ísť o natoľko jednoznačné porušenie zákona, aby bol súd oprávnený vyhlásiť Platobný výmer... za nulitný právny akt... uvedený postup súdov bol nenáležitý aj z dôvodu, že k predmetnému vyhláseniu nulity došlo v rámci konania pred exekučnými súdmi, ktoré danú problematiku neboli oprávnené posudzovať... Samotné vyhlásenie nulity správneho rozhodnutia by však... nebolo postačujúce a bolo by potrebné vydanie zrušujúceho rozhodnutia, právoplatnosťou ktorého by boli účinky Platobného výmeru zrušené ex tunc. Do vydania takéhoto rozhodnutia je však Platobný výmer považovaný za verejnú listinu a platí prezumpcia jeho správnosti... OS TN a KS TN ako exekučné súdy vyhlásili za nulitný exekučný titul v už prebiehajúcim exekučnom konaní (teda dokonca potom, čo vydali poverenie na vykonanie exekúcie)... - vyše sedem rokov od nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, po uplynutí všetkých zákonných lehôt na podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov voči tomuto správne rozhodnutiu... a navyše sa nezaoberali ani následkami vyhlásenia nulity Platobného výmeru v súvislosti s plynutím premlčacej lehoty... Aj v prípade posúdenia Platobného výmeru ako údajne nulitného právneho aktu totiž faktom zostáva, že Povinnému titulom nezaplateného poistného na zákonom zdravotnom poistení vznikol dlh. Sťažovateľ má za to, že OS TN a KS TN za daných podmienok neboli oprávnené posudzovať nulitu exekučného titulu natoľko extenzívnym spôsobom... Uvedeným postupom súdov bol Sťažovateľ de facto pozbavený pohľadávky, ktorú nadobudol ako dobromyseľný vlastník. Ako navyše vyplýva z platnej judikatúry (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 147/2002...), súd je viazaný materiálnou právoplatnosťou rozhodnutí - v našom prípade Platobného výmeru a nie je oprávnený ju v rámci exekučného konania posudzovať. Materiálna právoplatnosť exekučného titulu znamená jeho záväznosť a nezmeniteľnosť pre účastníkov konania pre všetky štátne orgány, pričom ide o prekážku, ktorá bráni novému prejednaniu veci

(prekážka res iudicata), ako aj preskúmaniu vecnej správnosti exekučného titulu v exekučnom konaní.

Oprávnenie správcu konkurznej podstaty vydávať platobné výmery by bolo možné subsumovať pod materiálnu právoplatnosť správneho rozhodnutia, ktorú exekučné súdy v žiadnom prípade nie sú oprávnené posudzovať... Prioritnou problematikou v našom prípade je, či zákony alebo Ústava SR umožňovali OS TN a následne KS TN ako exekučným súdom rozhodovať o zastavení exekúcie... po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia v rámci správneho súdnictva... Sťažovateľ má navyše za to, že súdy sa náležitým spôsobom nevysporiadali s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ani so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých bolo nevyhnutné pre právne posúdenie veci (napriek tomu, že Sťažovateľ na tieto skutočnosti v súvislosti s absenciou danej preskúmavacej právomoci súdov počas predmetného exekučného konania upozornil) a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili... OS TN a následne KS TN sa nenáležité vysporiadali s otázkou posúdenia nulity Platobného výmeru ... Sťažovateľ má za to, že Uznesenie... sú arbitrárne a ako také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia. Práve odôvodnenie súdneho rozhodnutia predstavuje jednu z právnych záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdov je zákonné a kontrolovateľné verejnosťou...“.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„...Uznesením Krajského súdu... sp. zn. 5 CoE/108/2009-51 zo dňa 23. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 23 Er/149/2003-16 zo dňa 01. 07. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

... Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 5 CoE/108/2009-51 zo dňa 23. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 23 Er/149/2003-16 zo dňa 01. 07. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

...Ústavný súd... priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia ...Krajský súd... a Okresný súd... sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er/149/2003-16 z 1. júla 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

7. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

8. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/108/2009 z 23. septembra 2009. Podstatou námietok sťažovateľky v tejto časti sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací v rámci exekučného konania konštatoval nulitu exekučného titulu a exekúciu zastavil (resp. prvostupňové rozhodnutie potvrdil), na čo podľa jej názoru však nemal právomoc, a to vzhľadom na povahu a charakter konania, v ktorom tak učinil. Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Okresný súd uznesením č. k. 23 Er/l49/2003-16 z 1. júla 2009 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Súd po začatí exekúcie dospel k záveru, že tu existujú dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná, keď exekučný titul, ktorý má byť podkladom pre exekúciu, je paakt, bez právnej sily a účinnosti.

Podľa výpisu z obchodného registra už v súčasnosti zaniknutej poisťovne P. bolo rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva... z... 1. 7. 1999... tomuto subjektu zrušené povolenie na zriadenie zdravotnej poisťovne... Podľa § 34 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o zrušení povolenia na zriadenie rezortnej poisťovne táto poisťovňa vstúpila do likvidácie. Uznesením Krajského súdu v Bratislave... z... 20. 4. 2001 bol na majetok poisťovne... vyhlásený konkurz. Správca konkurznej podstaty úpadcu v priebehu konkurzného konania vydal platobný výmer, ktorý má byť exekučným titulom pre exekúciu prebiehajúcu v tomto konaní, a to vo väzbe na postúpenie pohľadávky na oprávneného z tohto konania.

Ako vyplynulo z vyššie uvedeného skutkového stavu, platobné výmery, ktoré mali byť exekučným titulom neboli vydané zdravotnou poisťovňou, ale správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bol majetok zdravotnej poisťovne. Z ustanovení zák. č. 328/1991 Zb. pre správcu konkurznej podstaty však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Pod správou majetku úpadcu nemožno rozumieť výkon práv prislúchajúci orgánu verejnej moci (zdravotnej poisťovne). Správca konkurznej podstaty má iba právo (a povinnosť) vykonať všetky procesné úkony (podať žalobu, podnet orgánu, ktorý je oprávnený o veci rozhodnúť) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takéto oprávnenie správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle ustanovení §41 Ex. poriadku.

Vzhľadom na uvedené je platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty nulitným aktom a takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom Štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval. Dôsledkom uvedeného v predmetnej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie a exekúcia je neprípustná. (uvedené závery vychádzajú z uznesenia NS SR sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 zo dňa 22. 4. 2009)

S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. “

11. Krajský súd, ktorý vec posudzoval na základe odvolania sťažovateľky, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol obsah napadnutého uznesenia okresného súdu a námietky sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní a okrem iného konštatoval:

„Krajský súd... dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť... v náväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho ako keby neexistoval. Preto je treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt, toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Z tohto potom následne vyplýva, že výkon rozhodnutia je neprípustný.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý vyhlásil exekúciu za neprípustnú a... ďalej exekúciu zastavil. “

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

14. Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu (z hľadiska dôvodov aj uznesenie okresného súdu, keďže bolo potvrdené), a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou. Ústavný súd teda považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne bola zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu. Inými slovami, či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pojednávajúce o správnom súdnictve. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje svoju pozornosť na § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), z ktorého

vyplýva, že exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Pri druhej zákonnej možnosti sa nepochybne natíska otázka, za akých okolností a kedy môže všeobecný súd exekúciu zastaviť. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne popisuje zákon, teda Exekučný poriadok, stanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nie je možné exekúciu vykonať. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že neexistuje relevantné rozhodnutie v zmysle § 41 Exekučného poriadku, ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, správne rozhodol, ak sa stotožnil so závermi okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekučného konania.

15. Sťažovateľka namietala aj arbitrárnosť a neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd (a v rozsahu potvrdzujúcich dôvodov aj okresný súd) dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nie je možné ďalej vykonať a že exekúcia sa vôbec nemala začať. Odvolací (okresný) súd konštatoval, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného do 31. decembra 2005 *expressis verbis* nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy. Na základe toho krajský súd uzavrel, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu nemohol byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu. Aj keď krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo nevyslovil, že pri prezentácii prijatých záverov sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vysloveným v inej právnej veci vedenej pod sp. zn. 3 M Cdo 20/2008, konkrétne v uznesení z 22. apríla 2009, z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského

súdu však jednoznačne vyplýva, že daný názor najvyššieho súdu si (rovnako ako súd prvého stupňa) taktiež osvojil.

16. V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

17. Ústavný súd považuje za významné reagovať aj na argument sťažovateľky týkajúci sa odkazu na judikatúru ústavného súdu, konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008, ktoré sťažovateľka v sťažnosti nesprávne pomenovala ako nález. V tejto súvislosti však ústavný súd poznamenáva, že v označenom prípade išlo o odlišnú právnu situáciu, keď námietky v ústavnej sťažnosti predostrel účastník konania, ktorý v rámci exekučného konania zastával pozíciu povinného. Z toho potom vyplývali aj jeho odlišné možnosti brániť svoje práva, ktoré, ako ústavný súd konštatoval, mohol využiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré bolo exekučným titulom. Keďže v tejto veci išlo o odlišné okolnosti prípadu, ústavný súd v danej veci nemohol prijať identické závery, pretože vychádzal z úplne opačného postavenia účastníkov konania (v danom prípade sťažovateľka oprávnená, v označenom prípade sťažovateľ povinný), od ktorých pri rovnakých situáciách nemožno spravodlivo očakávať využitie identických právnych a opravných prostriedkov na ochranu svojich práv, pretože ich realizácia s najväčšou pravdepodobnosťou nevyvolá priaznivé výsledky pre oboch zároveň.

18. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, rešpektujúc pritom ústavným súdom už vyslovené právne závery napr. vo veci sp. zn. III. ÚS 384/09, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho

konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

20. Ústavný súd konštatuje, že čl. 2 ods. 2 (ktorý v petite sťažovateľka ani nenamietala, pozn.) a čl. 46 ods. 4 ústavy, ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, a preto vzhľadom na prijaté závery o absencii príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv a slobôd sťažovateľky (hlavne z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu) ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

21. Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010